

NIEUW VERENIGINGSJAAR 2022-2023

Bij deze VOKabulaire treft u de factuur aan voor de contributie voor het verenigingsjaar 2022-2023.

U wordt vriendelijk verzocht vóór 31 oktober aanstaande uw bijdrage over te maken onder vermelding van uw lidnummer! Dit treft u aan op het etiket met uw adres.

Natuurlijk kunnen de ereleden, Leden voor het Leven en zij die de contributie al hebben betaald de factuur negeren.

David Burggraaff, penningmeester

De VOK-golfers van links naar rechts: Ton Stern (jvi 1959), Floris Menting (jvi 1964), Henk de Rooy (jvi 1964), Jan Schmidt Crans (jvi 1961), Carel Coops (jvi 1964), Ruud Hoogervorst (jvi 1978), Gijs Gerding (jvi 1969), Ronald Otten (jvi 1975), Yke Schulp (jvi 1965), Theo Zurhake (jvi 1966), Karel Frentzen (jvi 1964), Rel van der Togt (jvi 1955), Frank van der Elst (jvi 1967), Joop Strikwerda (jvi 1965), Bob van Balen (jvi 1962), Bauke Barnas (jvi 1979), Ed de Gruijter van den Boogert (jvi 1962), Hans den Ouden (jvi 1967), Evert-Jan van Drent (jvi 1966).

DE 18E VOK-GOLFDAG

door Rel van der Togt (jvi 1955)

Het was een klein groepje dat maandag op de baan in Almkerk stond. Als ik me niet vergis waren het maar ongeveer twintig oud-kweekelingen.

Ton Stern was de winnaar. Ik was bij Ton ingedeeld en hij speelde heel goed en had zelfs een birdie gemaakt.

Op de fairway was, voor mij, het gras te hoog. De bal zakte erin weg en zodoende kon ik niet goed onder de bal komen.

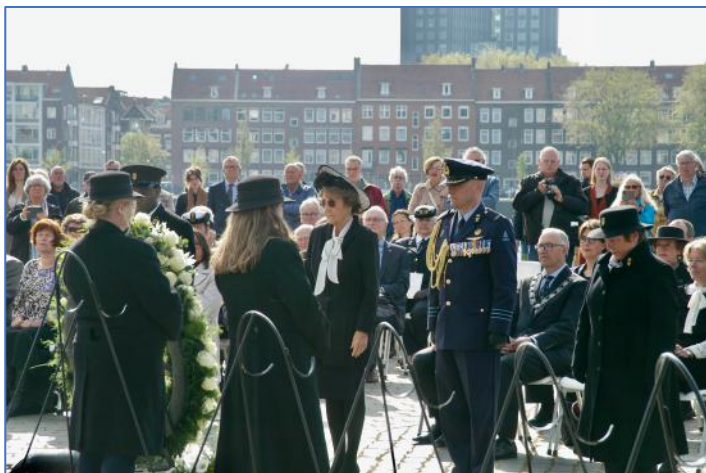
Ton, hij speelt 3 keer in de week, had er geen probleem mee. Op de 2e negen was het gras gelukkig niet zo hoog zodat ik toch nog aardig kon scoren.

Zeven punten op de eerste negen en vijftien op de tweede negen. Met 22 punten viel ik natuurlijk niet in de prijzen. Ton Stern (jvi 1959) was met 36 punten verreweg de beste op deze golfdag. Hij ging naar huis met een grote doos ballen, twee flessen wijn en bij de prijs hoorde ook de geweldige groene golfbaret, waar hij zich dit jaar over mag ontfemen om hem vervolgens volgend jaar aan de nieuwe winnaar door te geven.

Doordat hij gewonnen heeft, mag hij het volgend jaar ook organiseren.

Ikzelf kreeg wel een fles rode wijn omdat ik de oudste deelnemer was.

Alles heel gezellig en prima verzorgd.

De Boeg, Rotterdam, 4 mei 2022

Op woensdag 4 mei jl. vond de jaarlijkse herdenking plaats bij het Nationaal Monument voor de Koopvaardij De Boeg op het Leuvehoofd te Rotterdam. Kransen werden gelegd door H.K.H. prinses Margriet, burgemeester Aboutaleb namens het gemeentebestuur van Rotterdam en vele maritieme organisaties. Namens onze vereniging werd een krans gelegd door onze voorzitter Steven Leffelaar (jvi 1980) en Robert Putman (jvi 1957). Het voornemen is om in het aanstaande Jaarboekje op deze herdenking terug te komen.

COLOFON

Vereeniging van Oud-Kweekelingen van de Kweekschool
voor de Zeevaart te Amsterdam
Opgericht te Amsterdam 1 augustus 1917, KvK-nr. 40532337

Secretariaat en ledenadministratie:

mr. M.W. Zier, Voltastraat 16,
1171 BP Badhoevedorp, tel. 020 659 59 92,
(secretaris@vok.nl)

Financiële administratie:

D. Burggraaff, Harmoniehof 13,
1507 TX Zaandam,
tel. 075 670 16 07, (penningmeester@vok.nl)

Redactie:

Anneke Mäkel;
Willem van Rooij; Joop Vermeulen;
Fred Klop, corrector;
Kees Polderman, webmaster;
Hans de Ruiter (redactie@vok.nl).
Kopij voor het Jaarboekje en VOKabulaire naar:
VOK-redactie, p/a J.C.C. de Ruiter,
Korenbloemstraat 87A, 2821 TC Stolwijk,
tel. 0182 341954.

Tekst (niet opgemaakt) en beeldmateriaal in afzonderlijke digitale documenten versturen op cd-r of per e-mail geadresseerd aan redactie@vok.nl.
Handgeschreven of uitgetypte teksten met los beeldmateriaal worden natuurlijk ook verwerkt.

Sluitingsdatum kopij voor het
Jaarboekje 2021-2022:
7 januari 2023

Sluitingsdatum kopij voor het oktobernummer van VOKabulaire :
30 september 2022.

VERENIGINGSNIEUWS

Het bestuur heeft de droeve plicht u in kennis te stellen van het bericht van overlijden van de volgende leden, dit jaar na 14 januari 2022 ontvangen:

F.A. de Bel (jvi 1954) overleden 12 februari 2022
J.J. Nuis (jvi 1957) overleden 20 februari 2022
H. Roos (jvi 1949) overleden 25 februari 2022
A.J. van Straaten (jvi 1949) overleden 27 februari 2022
P.P. Rolff (donateur) overleden 5 maart 2022
W.A. Vincente (jvi 1960) overleden 17 maart 2022
W. Verhage (jvi 1958) overleden 23 maart 2022
H.R. Schut (jvi 1950) overleden 10 april 2022
R.L.T. de Groot (jvi 1965) overleden 11 april 2022
J. Dogger (jvi 1953) overleden 18 april 2022
J. de Waal (jvi 1955) overleden 21 april 2022
J. de Boer (jvi 1953) overleden 29 april 2022
R. Groot (jvi 1951) overleden 4 mei 2022
J.J.A. van Riel (jvi 1964) overleden 16 mei 2022
B. Groenevelt (jvi 1959) overleden 3 juni 2022
J.A. Spaans (voorzitter) overleden 13 juni 2022
G. Gerritse (jvi 1958) overleden 15 juni 2022

Wij betuigen de nabestaanden en naaste dierbaren onze deelneming.

AGENDA

11e VOK-AUTOTOERTOCHT, zondag 28 augustus (zie pagina 16)

VOK-MOTORTOERTOCHT, zondag 11 september

Jillis van Harmelen (jvi 1963) heeft toegezegd de tocht door West-Brabant te organiseren. Meer informatie volgt op de website.

ROEIPLOEG

Het voornemen is te roeien de wedstrijden:

za 8 oktober	35e Grachtenrace Amsterdam
za 5 en zo 6 november	30e Sloepenrace Muiden-Pampus-Muiden

JAARLIJKSE VOK-REUNIE:

zaterdag 17 december 2022

OUD-KWEKELING JAAP VAN DER MEULEN (JVI 1964) GERIDDERD

Zijne Majesteit de Koning heeft Jacobus Paulus (Jaap) van der Meulen benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau. De Onderscheiding is verleend voor zijn bijzondere verdiensten voor de samenleving, in het bijzonder voor zijn grote inzet voor de herdenking van de krijgsgevangenen die om het leven zijn gekomen tijdens de aanleg van de Thailand-Burma spoorweg, en de ondersteuning die hij verleent ten behoeve van familieleden van de slachtoffers.

De Onderscheiding werd uitgereikt door de ambassadeur, in aanwezigheid van Mevrouw Van der Meulen en verschillende vertegenwoordigers van ambassades en organisaties betrokken bij de herdenkingen in Kanchanaburi.

(Tekst: Ambassade)

Op de vraag, vertel iets meer over die dag en je activiteiten, informeerde Jaap de redactie als volgt.

De datum van de uitreiking was op 14 maart 2022 op de ambassade in Bangkok door ambassadeur Z.E. Remco van Wijngaarden, in aanwezigheid van mijn echtgenote Nit, leden van de ambasadestaf en vertegenwoordigers uit Kanchanaburi en van de ambassades van Australië, USA en de Royal British Legion Thailand Branch (waar ik lid van ben).

De Erevelden in Kanchanaburi hebben sinds ik hier woon (2008) altijd bij mij in de belangstelling gestaan, begonnen door de geschiedenis en relatie met Nederland en mijn 2 zeer verre achterneven die daar liggen begraven.

In 2010 vroegen de ambassade en de Oorlogsgravenstichting mij of ik behulpzaam wilde zijn bij de teraardebestelling van urnen van nabestaanden van slachtoffers die daar begraven zijn en die te kennen hebben gegeven bij hun familielid te willen worden bijgezet. Van de 3 nationaliteiten is het alleen Nederland die dit doet. De urn wordt per diplomatieke post naar de ambassade gestuurd en ik haal die op en breng die naar Kanchanaburi om in overleg met de beheerder de bijzetting te regelen. Soms in aanwezigheid van familieleden die uit Nederland zijn overgekomen (zoals later dit jaar weer op 17 oktober), soms alleen. Ik doe dat in uniform (wordt zeer op prijs gesteld door nabestaanden omdat hun familielid natuurlijk ook militair was) en stuur foto's naar de nabestaanden in Nederland als zij er niet bij

waren. Hierdoor is de 'kring' van graven waar ik een band mee heb gegroeid. Door deze activiteit word ik door de Oorlogsgravenstichting uitgenodigd bij haar Herdenking hier als zij met pelgrimsreizen in Kanchanaburi is. Ook daardoor is een aantal speciale relaties ontstaan, zelfs met een mevrouw die ik tijdens zo'n pelgrimsreis in 2016 en 2018 ontmoette en aangaf later ook bij haar vader te willen worden bijgezet. En doordat er af en toe publicaties over mijn activiteiten verschijnen, ook spontane verzoeken van mensen die dat onder ogen krijgen om aandacht aan het graf van hun dierbare te schenken als ik Kanchanaburi bezoek. Zoals ook de twee oud-kwekelingen, Frans Justinus van der Meulen (puur toeval) en Johan Frederik Staal. In totaal nu 20 graven die mijn aandacht krijgen telkenmale als ik in Kanchanaburi ben. En dat is regelmatig omdat ik daar ook de herdenkingen van Australië en Nieuw-Zeeland (25 april) en de Britten (11 november) en, natuurlijk, Nederland bijwoon. Of verder gewoon vakantie omdat de omgeving erg mooi is. Ik leg dan

een bloemetje bij het graf en maak een foto daarvan dat ik naar de nabestaanden stuur.

Verder ben ik met de ambassade bij alle herdenkingen die worden gehouden om een krans met of namens de ambassade of het ministerie van Defensie te leggen. Zo ook vorige maand op 24 juni met de plaatsvervangend ambassadeur (toen zaakgelastigde) bij de Herdenking door de ambassade van Korea bij het monument voor Korea-veteranen in Chonburi.

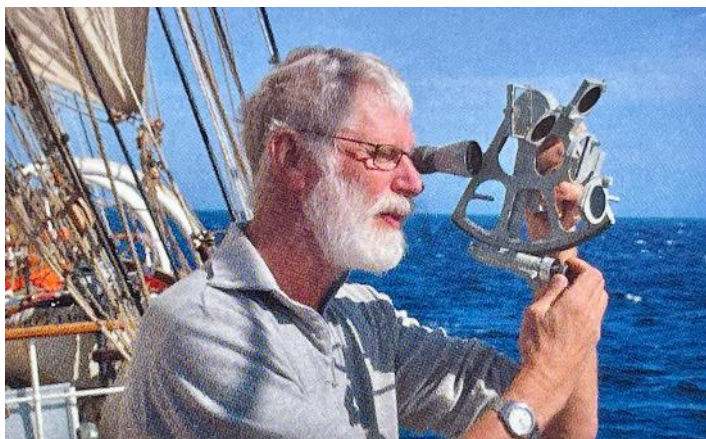

SMOOTH SEAS NEVER MADE SKILLED SAILORS

In memoriam voorstander Jac Spaans

door Kees Polderman (jvi 1965)

De titel van dit *in memoriam*, een uitspraak van Franklin D. Roosevelt, ontleen ik aan het bericht van overlijden van Jac Spaans dat ik medio juni ontving. Vele leden zullen Jac nog kennen uit de jaren zestig en zeventig toen hij leraar op onze Kweekschool – en enige jaren aan de Hogere Zeevaartschool voor Scheepswerktuigkundigen – was. Of wellicht uit later jaren, toen hij als voorstander van de vereniging een trouw deelnemer aan de jaarlijkse reünie was. Jac Spaans – ‘die lange met die baard’ – overleed op 13 juni in zijn woonplaats Haarlem, hij was 86 jaar oud.

Omdat ik op de Kweekschool geen les van hem had kende ik hem eigenlijk niet vanuit die jaren. Maar in de jaren tachtig kwam daar een drastische verandering in, leidend tot meer dan 30 jaar nauwe samenwerking en onderlinge vriendschap. Maar laat mij bij het – Jac's – begin beginnen.

Jac Spaans werd op 2 augustus 1935 geboren in het Noord-Hollandse Harenkarspel. Van 1952 tot 1954 volgde hij de opleiding aan de Hogere Zeevaartschool te Den Helder. In de zomer van 1954 haalde hij al de landelijke pers: hij bleek dat jaar het beste eindexamen van de zeevaartscholen te hebben afgelegd, en ontving daarvoor een door het – toen nog niet 'Koninklijk' – College Zeemanshoop uitgelooft prijs.

Jac voer vervolgens in de periode 1954-1960 als stuurman bij achtereenvolgens Van Nievelt Goudriaan & Co en de Koninklijke Java-China-Paketaart Lijnen (KJCP). Hij volgde daarop vanaf 1961 de 'Douwescursus' en werd in 1963 leraar aan de Kweekschool voor de Zeevaart. Hij zou 17 jaar aan de school verbonden blijven, van 1976 tot 1980 tevens als adjunct-directeur van inmiddels de Hogere Zeevaartschool Amsterdam. Hij was een belangrijke drijvende kracht bij de instelling van de opleiding tot hydrograaf aan de school. Ook was hij medeauteur van het in 1979 in drie delen uitgebrachte Leerboek Navigatie.

Ondertussen was Jac ook met een studie toegepaste wiskunde aan de TU Delft gestart. Hij zou in 1974 op het onderwerp 'automatisch baanvolgen van VLCC's' afstuderen en was daarmee rijp voor een meer wetenschappelijke carrière. Van 1975 tot 1985 was hij als onderzoeker verbonden aan het Nederlands Maritiem Instituut (NMI), een deeltijdbaan die hij vanaf 1980 combineerde met een deeltijdhoogleraarschap nautische techniek aan de TU Delft. In die jaren ging zijn wetenschappelijke belangstelling onder meer uit naar de

toepassing van het zogenoemde kalman-filter – een rekenmethode waarmee getracht wordt storingen (ruis) in reeksen meet- of andere gegevens te reduceren – in navigatiesystemen. Hij schreef hierover diverse wetenschappelijke artikelen in de internationale vakliteratuur.

Begin jaren tachtig raakte ik vanuit het ministerie van Verkeer en Waterstaat betrokken bij de oprichting van het Nederlands Instituut voor Navigatie (NIN). Jac Spaans en oud-kwekeling Arnout Webster (jvi 1933) waren destijds de *founding fathers* van wat eerst als de Nederlandse tak van het Britse Royal Institute of Navigation (RIN) werd geïntegreerd, maar wat vanaf 1987 een eigenstandige vereniging zou zijn. Jac werd de eerste voorzitter van het NIN en zou dat liefst 17 jaar blijven. Als lid van de raad van advies van het NIN had ik in die jaren regelmatige contacten met hem.

Maar ik trof Jac ook in de hoedanigheid van NIN-vertegenwoordiger in navigatie-gerelateerde werkgroepen bij het ministerie, met name die ter voorbereiding van vergaderingen van de Internationale Maritieme Organisatie (IMO). En in die IMO zelf trof ik hem in de periode 1994-1996 ook. Ik was in 1994 tot voorzitter gebombardeerd van een IMO-werkgroep die zich moest buigen over de internationale inkadering van de in die jaren opkomende *Global Navigation Satellite Systems* (GNSS). Jac was inmiddels vanuit zijn NIN-voorzitterschap ook voorzitter geworden van de International Association of Institutes of Navigation (IAIN), en vertegenwoordigde de IAIN in die werkgroep. Ook daar maakte hij veel indruk met zijn uiterst deskundige en toegemeten inbreng.

Ook in exotischer oorden dan Londen troffen we elkaar in die jaren. Zo waren wij beiden als spreker aanwezig bij een IAIN-congres te Caïro in 1991. En in 1998 waren we beiden lid van de NIN-delegatie die op uitnodiging van het Japanse zusterinstituut aanwezig was bij een symposium in Tokio, een symposium dat mede in het teken stond van de viering van vier eeuwen vriendschapsbanden tussen Nederland en Japan.

Eind jaren tachtig kreeg ik overigens met Jac te maken in een wat 'ongemakkelijker' verband. Ik werd namelijk door de TU Delft uitgenodigd om namens het ministerie van Verkeer en Waterstaat zitting te nemen in een werkgroep die Jac's leerstoel moest evalueren, en die in feite zou moeten beslissen over het voortbestaan daarvan. Daarmee bevond ik mij ineens 'onder professoren', en maakte kennis met de nodige staaltjes van – dubieuze – 'faculteitspolitiek'.

Stuurmansleerling bekroond

De heer J. A. Spaans, leerling van de Gemeentelijke Zeevaartschool te Den Helder en wonende te Alkmaar, Snaarmanslaan 33, heeft het beste eindexamen A.S. 1954 voor stuurmansleerling in Nederland afgelegd.

Hij komt nu in aanmerking voor de prijs welke door het College Zeemanshoop te Amsterdam telkenjare voor de best geslaagde leerling in het land beschikbaar wordt gesteld.

Het is voor de derde maal achtereenvolgens en voor de vierde maal sinds 1948 dat deze prijs door een leerling van de Helderse Zeevaartschool is gewonnen.

De Tijd 4 augustus 1954

Op deze plaats beperk ik me maar tot de uitkomst: de leerstoel werd 'na ampel beraad' opgeheven ...

Gelukkig was het Koninklijk Instituut voor de Marine (KIM) er vervolgens als de kippen bij om de leerstoel over te nemen. Jac bekleedde deze van 1989 tot 1998, vanaf 1992 in combinatie met een gasthoogleraarschap aan de universiteit van Nottingham. Zijn afscheid bij het KIM werd opgeluisterd met een symposium op 17 december 1998, waarvan in het Jaarboekje 1997-1998 verslag werd gedaan. Naast vanzelfsprekend een afscheidscollege van Jac Spaans zelf had ook ik de eer tijdens dat symposium te mogen spreken. In mijn rede ging ik in op de diverse verbanden waarin ik met Jac had mogen samenwerken. Daarbij memoreerde ik onder meer hoe genoeglijk het altijd was 'om met Spaans bij Engels een vorkje Frans' te kunnen prikken, refererend naar gezamenlijke NIN-vergaderingen annex -maaltijden bij het Rotterdamse restaurant Engels.

Na zijn emeritaat zat Jac geenszins stil. Mede vanuit zijn fascinatie voor weerroutering was hij al in 1988 betrokken geraakt bij het toen net opgerichte weerbureau Meteo Consult; hij zou daar tot 2004 aan verbonden blijven. En vanaf 1983 had hij al zijn eigen consultancybedrijf NaviConsult, waarmee hij zich na zijn emeritaat intensief op

de bloeiende navigatie-markt stortte. Maar ook in het NIN bleef hij zeer actief, vanuit een door het NIN opgerichte stichting ook bij de organisatie van internationale navigatiecongressen en -symposia. Verder was hij vanaf 1999 nog enige jaren actief als voorzitter van de European Group of Institutes of Navigation (EUGIN), een overkoepelend verband van een aantal Europese navigatie-instituten.

Naast toekenning van erelidmaatschappen van NIN, EUGIN en IAIN werd Jac Spaans in 2004 voor zijn bijdragen aan de navigatiewetenschap benoemd tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau.

Jac was een fervent zeezeiler. Hij had zelf een fraai schip waarmee hij ondanks zijn drukke bestaan vaak op zee zat, vergezeld van zijn echtgenote Adri. Maar hij maakte ons in 2006 ook deelgenoot van zijn reis naar Antarctica met de 3-mast bark *Europa*. Van zijn uiterst boeiende voordracht tijdens de reünie van dat jaar is een samenvatting opgenomen in het Jaarboekje 2005-2006.

Ik herdenk Jac als een absolute autoriteit op het gebied van navigatie, maar daarnaast vooral als een buitengewoon inspirerend en aimabel mens. En zeker ook als een *skilled sailor* ...

Het planetarium dat in 1902 door de Kweekschool voor de Zeevaart geschonken is aan het Rijksmuseum.

200 JAAR KONINKLIJK COLLEGE ZEEMANSHOOP

Namens het bestuur van het Koninklijk College Zeemanshoop,
door Bert van Leersum (jvi 1964), secretaris

Op 19 mei van dit jaar heeft Zeemanshoop niet alleen zijn tweehonderdste verjaardag gevierd. Ook is stilgestaan bij het heuglijke gegeven dat prinses Margriet vijftig jaar geleden beschermvrouwe is geworden en dat in datzelfde jaar het College het predicaat 'Koninklijk' is toegekend. Bij elkaar waren er dus drie jubilea om bij stil te staan. Dat daar in Het Scheepvaartmuseum in aanwezigheid van de prinses een feest van is gemaakt, is in belangrijke mate te danken aan de heer M. Huijser, directeur van het museum. Van meet af aan heeft hij duidelijk gemaakt dat er voor Zeemanshoop, als medeoprichter van Het Scheepvaartmuseum, maar één plek in Amsterdam is om dit feest te vieren en dat het museum daarom de jarige van harte als gast zou ontvangen.

Door de vicevoorzitter van het Koninklijk College Zeemanshoop en schrijver, Wim Grund, werd een exemplaar het boek 'Oranje' aangeboden aan H.K.H. prinses Margriet. Dit schip van de SMN blijkt heel wat raakvlakken te hebben met het huis van Oranje.

Een koninklijk predicaat en een koninklijke beschermvrouwe. De relatie met de Koninklijke Familie dateert al uit de 19e eeuw. Amsterdam is dan dé handelsstad van Nederland. Het overgrote deel van de Nederlandse koopvaardijvloot is Amsterdams en heeft er haar thuishaven. Aan die zeilende handelsvloot is ook een enorme walorganisatie verbonden van reders, kooplieden, cargadoors, verzekeraars, scheepsbouwers, beursmakelaars, enz., enz., enz. Alles draait om schip en lading en de daarmee samenhangende verdiensten. Dat er mensen nodig zijn om die schepen te bemannen, is in die tijd echter

een sluitpost waar niet al te veel aandacht voor bestaat. Slaat een schip in een vliegende storm te pletter op een vreemde kust, dan bestaat de kostenpost uit het verloren schip en de lading die verloren is gegaan. Over de bemanningsleden wordt niet meer gesproken. Die zijn gewoon weg, meestal met achterlating van hun gezinnen in bittere armoe.

In 1822 komen deze aspecten tezamen, wanneer een aantal kapiteins besluit tot de oprichting van het Collegie Zeemans-Hoop. Dit College richt het Weldadig Zeemans-Fonds op, waaraan Nederlandse zeevarenden kunnen deelnemen om zichzelf en hun familie te verzekeren tegen de gevolgen van voortijdig overlijden of invaliditeit. Daarnaast wil het College een plek zijn waar niet alleen kapiteins elkaar ontmoeten, maar waar ook maritiem betrokken walmensen welkom zijn. Met de oprichting van de sociëteit ontstaat een plek waar de belangen van de zeevaart besproken kunnen worden, waar maritieme ervaringen worden uitgewisseld en waar specifieke kennis kan worden opgedaan. Het is een tijd waarin berichten over de toestand in de wereld veelal nog door zeevarenden worden overgebracht.

Beide initiatieven nemen een grote vlucht. Zeemanshoop timmert flink aan de weg en wordt zo populair dat iedereen in de stad die 'erbij hoort of erbij wil horen', lid wordt. Daarbij wordt onderscheid gemaakt tussen effectieve en honoraire leden. Varende kapiteins kunnen effectief lid worden en de honoraire leden komen 'van de wal'. Ter verdere onderscheiding zijn effectieve leden gerechtigd om de rode Zeemanshoopvlag te voeren op hun schip met daarop hun vlagnummer. Aparte groepen vormen nog de buitengewoon honoraire leden en de honoraire donateurs. Gezien het toenemende belang van Zeemanshoop binnen Nederland worden koning Willem II en Prins Frederik buitengewoon honorair lid. Meer leden van de Koninklijke Familie volgen. Later wordt koning Willem III, de overgrootvader van prinses Margriet, eveneens buitengewoon honorair lid. Bij zijn deelname geeft hij te kennen dat hij het op prijs zou stellen vlagnummer 1 te krijgen. Ook de burgemeester van Amsterdam is dan buitengewoon honorair lid.

Zeven jaar na de oprichting, heeft Zeemanshoop al meer dan 1200 leden, een aantal dat gestaag oploopt tot meer dan tweeduizend. De populariteit van de sociëteit is zo groot dat Zeemanshoop zich in 1862 een pand kan veroorloven op de Dam – naast het paleis – in hartje stad. In dezelfde tijd

voorziet het Weldadig Zeemansfonds bijna vijfhonderd 'gebrekkige' zeevarenden en nabestaanden van inkomenssteun met bijdragen, die in belangrijke mate door de honoraire leden in het teken van weldadigheid bijeen zijn gebracht.

Op het maritieme vlak heeft Zeemanshoop in korte tijd zoveel invloed weten te verwerven dat er in zeevarend Nederland praktisch niets gebeurt zonder dat het College erbij betrokken is. Het College heeft een Wetenschappelijke Commissie Zeevaart ingesteld die zich onder meer bezighoudt met de verbetering van zeekaarten. Daarnaast wordt zeevaartkundige nascholing aangeboden aan stuurlieden. De Amsterdamse Almanac voor Koophandel en Zeevaart wordt door Zeemanshoop samengesteld en uitgegeven. Na de Belgische opstanden, neemt het College het initiatief voor de oprichting van de Van Speyktoren in Egmond. Het is ook betrokken bij de oprichting van het Zeemanshuis tegenover de Kweekschool voor de Zeevaart. Een filiaal van het KNMI, ook tegenover de Kweekschool gelegen, en de Machinistenschool op Oostenburg, komen daar eveneens op aandringen van Zeemanshoop, tot stand. In 1916 is het College mede-initiatiefnemer voor de oprichting van Het Scheepvaartmuseum.

In de periode voorafgaand aan de Eerste Wereldoorlog, treedt voor Zeemanshoop echter een kentering in. Het Centraal Station wordt aangelegd en daarmee verliest de Prins Hendrikkade zijn functie als laad- en losplek voor de scheepvaart. De havens worden verplaatst en komen verder van het centrum te liggen. De opening van het Noordzeekanaal maakt de komst van stoomschepen naar Amsterdam eenvoudiger. Deze schepen worden nu aan de modern ingerichte kades sneller gelost en geladen en blijven daardoor minder lang liggen. Bij elkaar leidt dit ertoe dat de kapiteins domweg minder tijd hebben om naar de sociëteit op de Dam te komen. Daarnaast worden moderne communicatiemiddelen ontwikkeld waardoor het belang van de berichtgeving aan derden door zeevarenden minder wordt. De verbeterde sociale voorzieningen van de overheid maken het Weldadig Zeemansfonds overbodig en het zwaartepunt van de zeescheepvaart verplaatst zich langzaam naar Rotterdam. Dat alles bij elkaar maakt dat het belang van Zeemanshoop ook voor de honoraire leden afneemt. Het ledental loopt terug en Zeemanshoop wordt teruggeworpen op zichzelf. De financiële positie verzwakt en in 1914 besluit men het pand op de Dam te verkopen. De opbrengst hiervan geeft het College echter weer financiële mogelijkheden. Naast de instandhouding van de sociëteit, verschuift de aandacht naar het financieel ondersteunen van

Nederlandse instellingen, die de belangen van zeevarenden en de zeevaart dienen. 'Zeemanstroost' op Ameland is er zo een. Voorts het Matrozeninstituut in Amsterdam, de Reddingsmaatschappijen, de Visserijschool in Egmond en de Zeemansbond in Rotterdam. Voorts het Tehuis voor Zeelieden in Hamburg, het Hospitaal-Kerkschip *De Hoop* en het Marine Rampenfonds. En zo zijn er nog vele andere vergelijkbare instellingen die financieel worden ondersteund; allemaal instellingen met archaïsch klinkende namen, die hun werk hebben kunnen doen mede dankzij Zeemanshoop.

De Van Speyktoren in Egmond.

Collectie Rijksmuseum

Na een jarenlange zwerftocht door de stad met tijdelijke behuizingen, heeft Zeemanshoop uiteindelijk in 2008 het pand aan het Muntplein betrokken. Wij schrijven nu het jaar 2022 en Zeemanshoop slaagt er nog steeds in, gestalte te geven aan de oorspronkelijke doelstellingen. Nog steeds worden sociaal-maritieme instellingen ondersteund. Het jubileumcadeau – in de vorm van een geldbedrag – is dan ook gegaan naar het Seamen's Centre Amsterdam ter bekostiging van een belangrijk deel van de renovatie.

Daarnaast is de sociëteit nog steeds een plek van samenkomst en met de maritieme bibliotheek de spil van de vereniging. De vereniging telt nu 450 leden, een aantal dat weer groeiend is.

In vroeger tijden gebeurde er in zeevarend Nederland weinig zonder dat Zeemanshoop erbij betrokken was. Die positie zal Zeemanshoop niet meer terugkrijgen, maar afgelopen mei is wél het jubileum gevierd van een maritieme instelling, die tweehonderd jaar geleden met toekomstvisie is opgericht. Met de vernieuwde beleidsvoornemens, hoopt het bestuur de basis gelegd te hebben voor nog eens 200 jaar Zeemanshoop. Het bestuur nodigt dan ook graag mensen met maritieme belangstelling uit om lid te worden van Zeemanshoop.

Voor de nabije toekomst gaat de bestuurlijke aandacht onder meer uit naar verbetering van het imago van de maritieme sector en in relatie daarmee, naar verschillende onderwijsprojecten. Verder worden op 'koninklijke', dat wil zeggen financiële wijze, instellingen die zich toeleggen op

de verbetering van het welzijn van zeevarenden alsook maritiem-culturele projecten ondersteund. Samenwerking met andere partijen ligt hierbij voor de hand. Zo heeft Zeemanshoop zich aangesloten bij de Samenwerkende Maritieme Fondsen, waarin ook het Vaderlandsch Fonds ter Aanmoediging van 's Lands Zeedienst deelneemt. Dwarsverbanden zijn gelegd met de zeevaartopleiding aan de Hogeschool van Amsterdam en zijn de studenten lid geworden van Zeemanshoop. De leden van de Raad van Advies dragen op hun beurt bij aan de weer toenemende dynamiek binnen Zeemanshoop. Om bij te dragen aan deze dynamiek nodigt het bestuur in het bijzonder mannen en vrouwen uit met een warm hart voor de actuele of historische maritieme gemeenschap. Mensen die dingen voor elkaar kunnen krijgen en zich willen inzetten voor de doelstellingen van Zeemanshoop, want zonder hen wordt de volgende tweehonderd jaar niet gehaald.

e-mail: secretaris@zeemanshoop.nl

Munt uitgegeven ter gelegenheid van de oprichting van het College Zeemanshoop op 1 mei 1822.

Collectie Rijksmuseum

D EN E'ERS JVI 1962

door Joop van Riet

Ineens kwam er dit voorjaar onrust bij enkele D en E'ers van 1962. Zestig jaar geleden zaten ze allemaal in examenstress te blokken voor hun eindexamen HBS of Gymnasium. Dat zou bepalend zijn voor toelating op de Kweekschool en de ontmoeting met lotgenoten uit alle hoeken van het land. Met een jaar lang studeren en 'gedisciplineerd' internaatleven en een grote slaapzaal voor meer dan honderd man. In wat ze toen niet wisten de strengste winter van de eeuw met een Elfstedentocht (toen nog wel) waarin Reinier Paping glorieus geschiedenis schreef.

Maar nu in mei was er onrust of er weer een reünie met de D en E'ers van toen georganiseerd zou worden. Net als eerder de eerste bij 40 jaar en de halve-eeuwer bij 50 jaar. Om plannen te maken kwam een viertal 'offshore' bij elkaar in het Maritiem Museum Rotterdam. Zoals op de foto te zien is, zijn de leerlingen van toen er wat anders uit gaan zien. En dat ligt niet alleen aan de veiligheidskleding!

De 'offshore' plannenmakers van links naar rechts Kees Tuinman, Willem van der Knaap, Rudy Rijckaert en Joop van Riet.

Het resultaat is dat er op 14 september een reünie zal zijn in nota bene Apeldoorn aan de rand van de Veluwe. Niet direct een maritieme locatie, ware het niet dat daar de admiraal Van Kinsbergen zich na zijn actieve dienst vestigde. Hij is niet alleen bekend van de Slag bij de Doggersbank, maar en passant ook vanaf de oprichting van de Kweekschool voor de Zeevaart jongeren te stimuleren te gaan varen.

Omdat de jonge D en E'ers van toen goede herinneringen aan dat jaar met elkaar hebben is besloten om Van Kinsbergen eens ludiek en postuum te gaan bedanken! En er vooral een gezellige dag van te maken, ook met de partners! Wordt vervolgd, dus.

VOORJAARSEVENEMENT VOK 2022

door Marco Jacques (jvi 1982), VOK-bestuurslid

Op een prachtige zaterdagmiddag in juni, was er eindelijk weer eens een mogelijkheid om een VOK-Voorjaarsevenement te organiseren.

De keuze was gevallen op het bezoeken van SHIP IJmuiden, waar wij onder leiding van twee deskundige gidsen, de heren Engel en Hans in twee groepen werden ingedeeld en een exclusieve rondleiding kregen.

Zij namen ons mee in hun boeiende en enthousiaste betoog in de geschiedenis van het Noordzeekanaalgebied en hoe dat gebied zich in de loop der tijd heeft ontwikkeld.

Resultierend in de bouw en recente oplevering van de grootste zeesluis ter wereld.

Met foto's, maquettes, teksten, geluids- en filmbeelden, passeerden vele maritieme aspecten de revue en kregen wij een goed beeld van hoe dit imposante stukje techniek op zo'n klein werkgebied tot stand is gekomen.

Na afloop van de rondleiding was er uitgebreid gelegenheid om onder het genot van een drankje en hapje na te praten. Uit de stemming kon worden opgemaakt dat veel VOK-leden er zich enorm op hadden verheugd om elkaar weer eens te zien en te spreken na enkele jaren van coronabeperkingen. Ons erelid en oud-voorzitter, de heer J.J. Ruygrok (jvi 1951) had er zelfs een privéchauffeur voor geregeld. Jaap zijn zoon reed hem vanuit het Brabantse land met een glimlach heen en weer. Voor beiden smaakte dit naar meer, lieten zij weten. Als nieuw bestuurslid voelt deze morele steun in de rug erg goed. Wij hopen dan ook, naast de traditionele reünie die voor zaterdag 17 december aanstaande op de rol staat, meerdere activiteiten te kunnen ontplooiën en veel VOK-leden te mogen begroeten.

Blijf daarvoor onze website volgen voor het laatste nieuws.

Aan het einde van de middag werd het evenement afgesloten in stijl:

Precies op het moment van het laatste rondje, voer er een schip door de sluis richting zee. Kortom: Middag geslaagd!

U SCHREEF ONS

In reactie op het verhaal over een kweekschoolbijeltje gepubliceerd in het Jaarboekje 2020-2021 schreef oud-kwekeling Henk van Gorcum (jvi 1967) het volgende:

Geachte Redactie

Ik was ook een van de kwekelingen die zich een uurtje per week kon onttrekken van de Kweekschool, door naar de catechisatie van dominee Bodaan in het Zeemanshuis te gaan.

Ik weet dat hij toentertijd plaatjes uitbracht, met veelal religieuze teksten en deze zelf zong.

Eén liedje kan ik mij nog gedeeltelijk herinneren, waarschijnlijk heeft hij deze een paar keer laten horen of hebben we de tekst mee moeten zingen.

Een stukje van de tekst, maar ook de melodie herinnerde ik me nog en even googelen en ik vond de volledige tekst, die wij tezamen waarschijnlijk ten dele hebben moeten leren of minimaal hebben moeten zingen.

Hij stond ook in christelijke kringen bekend als de zingende dominee.

Groeten, Henk van Gorcum

Haven, haven, veilige haven
Mijn paradijs, eind van de reis
Ik koers gerust naar dat veilige oord
Vrij is de kust en de loods is aan boord

Ik staar aan 't eind van de reis naar de ree
Weemoedig was eens het vertrek
Blij zie 'k de loodsboot, die wacht op de zee
De zonneschijn danst op 't dek

Haven, haven, veilige haven
Mijn paradijs, eind van de reis
Ik koers gerust naar dat veilige oord
Vrij is de kust en de loods is aan boord

De sloep bracht de loods naar 't thuisvarend schip
Erken z'n vertrouwde bevel
Hij brengt ons langs bank en langs iedere klip
Met hem, mannen, klaren we 't wel

Haven, haven, veilige haven
Mijn paradijs, eind van de reis
Ik koers gerust naar dat veilige oord
Vrij is de kust en de loods is aan boord

Soms zag 'k een schip in de schuimende vloed
Het lag op 't strand als een wrak
Die ouwe, hij dacht: zonder loods gaat 't goed
En nam 'm dus niet, voor 't gemak

Haven, haven, veilige haven
Mijn paradijs, eind van de reis
Ik koers gerust naar dat veilige oord
Vrij is de kust en de loods is aan boord

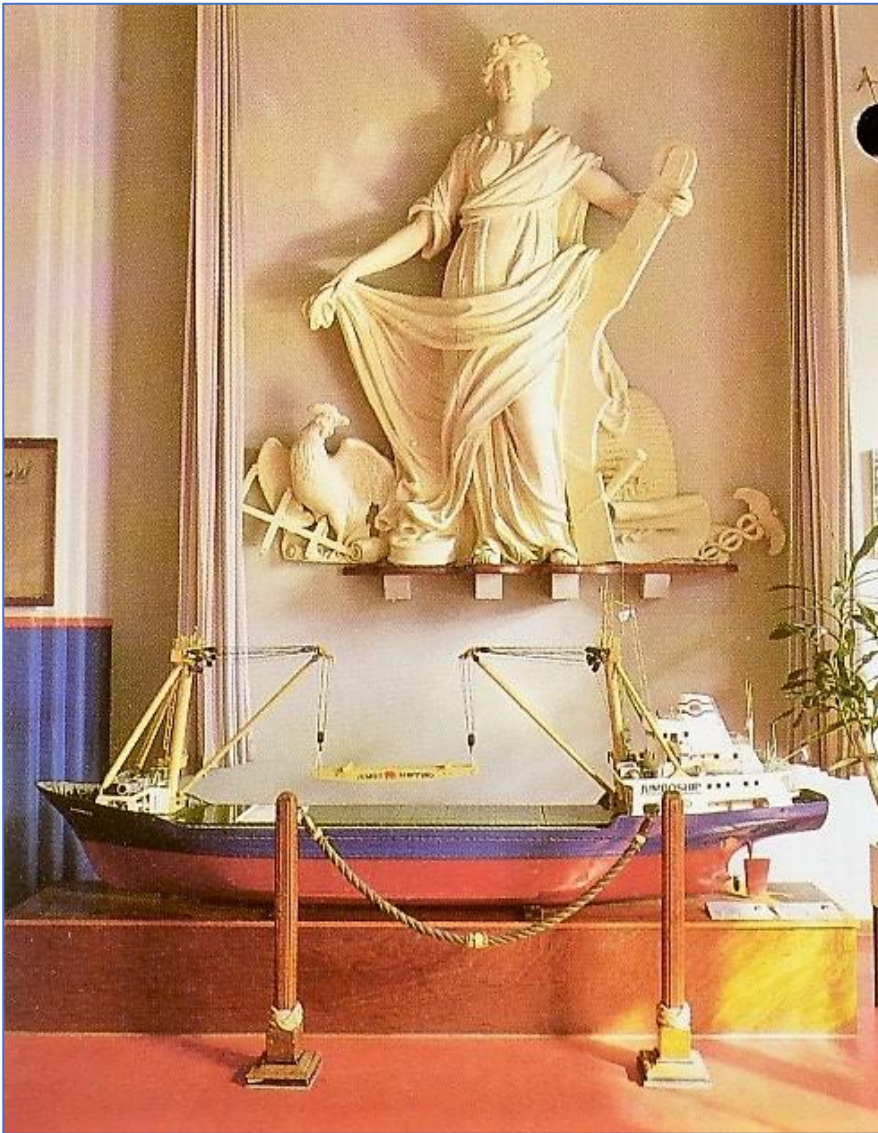
Een zeeman gaat eenmaal voor 't laatst op een vaart
Slechts één loods wijst hem dan z'n thuis
Als hij in zijn hart maar zijn naam heeft bewaard
Dan brengt hij hem veilig naar huis

Haven, haven, veilige haven
God's paradijs, eind van m'n reis
Ik koers gerust naar dat veilige oord
Vrij is de kust en m'n loods is aan boord

MS GABRIELLA – ‘EEN VERGETEN RAMP’ (2)

door Kees Polderman (jvi 1965)

In VOKabulaire nr. 68 van augustus 2019 schreef ik een artikel over de lotgevallen van het ms *Gabriella*, in het bijzonder over de ‘vergeten’ ramp bij Newfoundland in 1976 en over de laatste reis van het schip in 1986. Aanleiding voor mijn artikel was het boek ‘De laatste reis’ door Jan Aris van der Slikke, broer van de bij de ramp bij Newfoundland in 1976 omgekomen tweede werktuigkundige Adriaan van der Slikke.

Samenvatting van ‘De laatste reis’

Het in 2016 verschenen boek ‘De laatste reis’ doet in de eerste plaats uitgebreid verslag van de lotgevallen van de *Gabriella* tijdens een reis van Algiers naar Toronto in oktober 1976. De *Gabriella* – een 88 meter lang en 1327 BRT metend schip van Jumbo Shipping, gespecialiseerd in het vervoer van zware lading, en met een 14-koppige bemanning varende onder Nederlands-Antilliaanse vlag – kwam na een voorspoedige oversteek op de Grand Banks in zwaar weer terecht. De kapitein besloot de storm op open zee af te wachten. In de vroege ochtend van 19 oktober wakkerde de storm verder aan tot orkaankracht, het schip bleek daarop

praktisch onbestuurbaar en maakte een toenemende slagzij. Na een mayday-bericht kwam het containerschip *Trans America* te hulp. De kapitein besloot daarop tot ‘schip verlaten’.

Ten gevolge van de hevige wind en de ruige zee ging het vervolgens echter fout met de gelanceerde reddingsvloten. Vier bemanningsleden van de *Gabriella* kwamen naast de vloten terecht, drie daarvan overleden in het ijskoude water. De vierde – tweede werktuigkundige Adriaan van der Slikke – overleed na vruchteloze reanimatiepogingen aan boord van de *Trans America*. Uiteindelijk werden slechts twee opvarenden van de *Gabriella* gered, de kapitein en de tweede stuurman.

De *Gabriella* was ondertussen blijven drijven. Bemanningsleden van de *Trans America* kregen de hoofdmotor weer aan de praat en wisten vervolgens het schip in St. John’s voor de kant te krijgen. Na onderzoek en noodzakelijke reparaties keerde de *Gabriella* weer terug naar zee en zou de jaren daarna nog vele reizen maken. De ramp bij Newfoundland kreeg destijds relatief weinig aandacht, reden waarom werd gesproken van ‘een vergeten ramp’.

In de tweede plaats beschrijft het boek de laatste reis van de *Gabriella*. Het schip was op 17 juli 1986 uit Japan vertrokken, geladen met onderdelen voor een nieuwe staalfabriek in Port Kembla aan de zuidoostelijke kust van Australië. De zwaarste twee van deze onderdelen wogen elk tegen de 240 ton, maar

berekeningen vooraf hadden uitgewezen dat de *Gabriella* deze klus zonder problemen zou moeten kunnen klaren.

Het lossen van de lading te Port Kembla verliep in eerste instantie zonder problemen, maar bij het lossen van de tweede zware last ging het mis. Ten gevolge van een kabelbreuk viel de 240 ton zware ‘hijs’ uit de kraan, in reactie waarop het schip zwaar over bakboord rolde, water maakte en onmiddellijk zonk. Gelukkig was de haven ondiep en bleef de stuurboordzijde van het schip net boven water. De 11-koppige bemanning bleef ongedeerd, twee aan boord aanwezige inspecteurs van klassenbureaus verloren echter het leven. De *Gabriella* werd daarop total loss

verklaard en werd op 10 december 1986 uit de haven gesleept om op volle zee tot zinken te worden gebracht.

Vervolgboek 2021

Voor Jan Aris van der Slikke was het verschijnen van zijn boek in 2016 geenszins het eind van zijn speurtocht naar de lotgevallen van de *Gabriella*, in het bijzonder naar de ramp bij Newfoundland waarbij zijn broer Adriaan om het leven kwam. Zijn naspeuringen na 2016 leverden zelfs zo veel nieuwe informatie en materiaal op dat hij in het najaar van 2021 een tweede boek kon laten verschijnen, onder de titel 'Vervolg de laatste reis'.

Het vervolgboek biedt allerhande boeiende informatie in aanvulling op het boek uit 2016. Zo reproduceert het enkele perspublicaties naar aanleiding van de ramp in 1976 en geeft het een nadere beschrijving van de bemanning van de *Gabriella* en van het in 2016 te Port Kembla onthulde monument. Ook bevat het boek boeiende (interview)verslagen van bij de reddingsoperatie betrokkenen, zoals bemanningsleden van de ingezette SAR-helikopters en van het containerschip *Trans America*. Verder zijn in het vervolgboek de officiële scheepsverklaringen en correspondentie met het ministerie van Buitenlandse Zaken opgenomen. En het boek citeert een aantal relevante passages uit het boek 'Mazzel en lef', het levensverhaal van

Hans Kahn, directeur van Jumbo Shipping. In een naschrift daarbij reageert Jan Aris van der Slikke vervolgens kritisch op de zienswijzen van Hans Kahn.

Afsluitende hoofdstukken over het model van de *Gabriella* (zie hieronder) en over de herdenking en boekpresentatie in 2016 maken het 108 pagina's tellende vervolgboek, tezamen met het boek 'De laatste reis' uit 2016, tot een zeer compleet document en een waardig eerbetoon.

Het vervolgboek is voor 16 euro (inclusief verzendkosten) te bestellen via een e-mail aan j.a.v.d.slikke@kpnplanet.nl.

Herhaalde oproep

In augustus 2019 sloot ik mijn artikel af met een oproep: waar is het model van de *Gabriella* gebleven?

Dat scheepsmodel van de *Gabriella*, geschenken door Jumbo Shipping, stond sinds 1987 in de eetzaal van de Kweekschool voor de Zeevaart, pal onder het beeld van 'Kaatje'. Het model is echter na – of wellicht al voor – de sluiting van de Kweekschool in 2000 spoorloos verdwenen, en de heer Van der Slikke zou graag achterhalen waar het model is gebleven. Mijn oproep in de VOKabulaire heeft geen resultaat gehad, evenmin als andere sindsdien langs diverse kanalen gedane naspeuringen.

Daarom herhaal ik bij dezen mijn oproep: mocht u weten waar het model van de *Gabriella* gebleven kan zijn verzoek ik u dit bij de heer Van der Slikke via bovenstaand mailadres te melden.

Amsterdam, zaterdagmorgen 9 juli, in het Oosterdok en Nieuwevaart Kaatje met 8 roeiers aan de riemen, aan bakboord 1 t/m 4: Ton Stern (jvi 1959), Steven Leffelaar (jvi 1980), Joost van Kessel (jvi 1963), Dirk-Jan Roolker (jvi 1980), aan stuurboord 1 t/m 4: Hans de Ruiter (jvi 1966), Floris Menting (jvi 1964), Gijs IJssel de Schepper (jvi 1976), Ronald Stolk (jvi 1990).
Aan het roer Peter Lok (jvi 1985).

NA BIJNA DRIE JAAR

DE ZEEUWSE VOK-KUMPULAN WEER BIJ ELKAAR

door Willem van der Knaap (jvi 1962)

Vrijdag 25 maart 2022 kwam in de Vereniging Nederlandse Loodsen Sociëteit aan de Boulevard de Ruyter in Vlissingen na bijna drie jaar de Zeeuwse VOK-Kumpulan weer bijeen voor een praatje, een hapje en uiteraard een drankje. De weergoden verleenden hun volle medewerking aan de samenkomst en met een uitbundig schijnende zon werd genoten van een schitterend uitzicht over de Westerschelde waar het een komen en gaan was van schepen van en naar Antwerpen. Om de maritieme sfeer nog verder te verhogen was gezorgd voor een achtergrondmuziekje van het Scheldeloodsenkoor dat op 27 april 2021, dus midden in de coronacrisis, zijn 50-jarig bestaan (provisorisch) had gevierd.

Rob Koers (jvi 1975) had met het opheffen van de laatste coronamaatregelen het initiatief genomen om de VOK-leden uit Zeeland en West-Brabant uit te nodigen om elkaar weer te ontmoeten. De laatste keer dat de oud-kwekelingen uit die regio elkaar hadden getroffen was vrijdag 18 oktober 2019. Voeg hier nog bij het noodzakelijkerwijs niet doorgaan van de jaarlijkse VOK-Reünies in 2020 en 2021, dan laat het zich raden dat de aanwezigen opgelucht en blij waren elkaar weer te treffen en er veel stof was om over te praten. Dat de ervaringen tijdens twee jaar corona hierbij vaak aan de orde

kwamen zal je niet verbazen. Een van de deelnemers, Aart Jan Martijn (jvi 1960) had zich door de crisis zelfs laten inspireren tot het schrijven van een gedicht waarin hij de vaccinaties en boosterprikken verbond met de vele vaccinaties die verplicht waren om op jeugdige leeftijd een maritieme carrière op te kunnen pakken. Aart Jan droeg het gedicht zelf gedragen voor en je kon werkelijk een speld horen vallen. Terecht werd hij dan ook na afloop beloond met een daverend applaus.

CORONA IN EEN ANDER LICHT

Een prikje hier een prikje daar
je mouw omhoog en spuiten maar.
Vijftien jaren grote vaart
gaven sjeu aan deze Aart,
maar zonder al dat vaccineren
had ik het vak nooit kunnen leren.
Dan had ik zitten niksen in een hoekje
zonder dat magische gele boekje.
Geen zout water door je been en merg
niks sightseeing op de Tafelberg
niet in een Walla-Walla in Hong-Kong by night
never nooit de Fujiyama of Cape Horn in sight.
Daar moet je als rechtgeaard zeeman toch niet aan denken
dat, dit alles, je als pensionado
niet die mooie herinneringen zou schenken.
Dus kom op en wees een man
en laat je booster nu het nog kan.
Zet je hart en geest weer in de hens
en geniet weer van je medemens.
Pak weer wat leven zoals weleer
en wacht niet af tot die volgende keer,
waarbij al het Coronaleed is verstomd.
Maar die waarschijnlijk nooit meer komt.

Aart Jan Martijn (jvi 1960)

In een korte toespraak blikte Rob Koers terug op de achterliggende periode. Hij was verheugd iedereen weer te zien, maar meldde ook dat helaas een VOK-lid zich op het laatste moment nog had moeten afmelden omdat hij positief was getest. Hij benadrukte dat menig een het missen van

sociaal contact zwaar was gevallen, vooral voor de alleenstaanden was het moeilijk geweest. Voorts stond hij stil bij het overlijden gedurende de achterliggende periode van twee vaste deelnemers. Oud-kwekeling A.C. Ekelschot (jvi 1962) was op 27 november 2021 overleden en recent, op

5 maart 2022, was Peter Paul Rolff ons ontvallen. Peter had een maritieme carrière achter de rug en was donateur van de VOK en samen met Alette Rolff-Niemeijer een vaste bezoeker van de jaarlijkse borrel (en de VOK-Reünie). Alette is dan weer een dochter van oud-kwekeling Ph.S. (Flip) Niemeijer (jvi 1941), maar dit terzijde.

Begrijpelijkterwijs was Alette niet van de partij, maar we hopen haar bij de volgende bijeenkomst weer te kunnen begroeten.

Ter nagedachtenis van degenen die ons waren ontvallen werd een minuut stilte in acht genomen.

Rob Koers kondigde nog aan vastbesloten te zijn de draad weer op te pakken, maar zijn voorkeur gaat ernaar uit de borrel, in tegenstelling tot eerdere jaren, plaats te laten vinden in het voorjaar zodat er wat meer afstand wordt geschapen tussen de jaarlijkse VOK-Reünie in Amsterdam en de Zeeuwse happening.

Terugblikkend op een gezellige en geanimeerde bijeenkomst ging rond 17.30 uur eenieder weer huiswaarts, vastbesloten om in 2023 weer van de partij te zijn.

De aanwezigen van links naar rechts: Ruud den Hoed (jvi 1960), Marius Bakker (jvi 1971), Thom de la Court (jvi 1964), Rob Koers (jvi 1975), Chris Böse (jvi 1966), Aart Jan Martijn (jvi 1960), Theo Rottier (jvi 1949), Willem van der Knaap (jvi 1962), Jan Graafland (jvi 1961), Rudy Rijckaert (jvi 1962), Tom van Pienbroek (jvi 1974), Leo Bours (jvi 1960).

Vlissingen vanaf de Westerschelde

11e VOK-AUTOTOERTOCHT DOOR HET UTRECHTSE PLASSENLANDSCHAP EN HEUVELRUG ZONDAG 28 AUGUSTUS 2022

Op zondag 28 augustus a.s. wordt er weer een VOK Classics on Wheels gereden. Net als vorig jaar is, na ampele overwegingen, besloten dat ook andere motorvoertuigen dan 'Classic Cars' mee mogen doen: alle voertuigen die op de openbare weg sneller mogen/kunnen rijden dan 80 km/h. Veel deelnemers zullen, nog meer dan vorig jaar, de leeftijd van klassieker wel bereikt hebben.

Er is weer een rallyschild ontworpen door Henk van Willigenburg (jvi 1964). We rijden dit jaar door het Utrechts/Goois plassegebied, en na de lunch wordt de Utrechtse Heuvelrug doorkruist. Na een mooie rit met spectaculaire rivier- en plassegezichten en fraaie boslandschappen beëindigen wij de dag met een diner in het centrum van de provincie.

De ontvangst is op 28 augustus vanaf 10.00 uur in Hotel Restaurant De Biltse Hoek, gelegen aan De Holle Bilt 1, 3732 HM De Bilt. Na de koffie met wat erbij starten we vanaf 11.00 uur. Rond 13.00 uur is er een lunchstop, waar we een eenvoudige lunch nuttigen. Vervolgens starten we de motoren weer en eindigen we in Soestduinen bij het restaurant De Soester Duinen, Soesterbergsestraat 188, 3768 MD Soest. Na aankomst van de laatste rijders en een borrel, kunnen we plaatsnemen aan de tafels voor het diner. Voor dit diner heeft De Soester Duinen een uitgebreide keuzelijst beschikbaar, waarbij iedereen een smakelijke maaltijd kan samenstellen.

Als u echt dieetwensen heeft, wilt u dat dan bij uw inschrijving vermelden?

De inschrijfkosten per equipe inclusief diner à € 37,50 p.p. zijn als volgt:

1 persoon	€ 70,00
2 personen	€ 107,50
3 personen	€ 145,00
Zonder diner	€ 32,50

Dranken voorafgaand aan en tijdens het diner worden individueel in rekening gebracht d.m.v. een op naam gesteld formulier van het etablissement. In het inschrijfgeld zijn begrepen: koffie met taart bij De Biltse Hoek, de lunch en het rallyschild.

Opgave voor deze VOK Classics on Wheels kunt u doen met inschrijfformulier dat al een aantal maanden geleden op de website vok.nl is geplaatst. Zou u uw deelname voor 20 augustus a.s. willen melden? De verschuldigde bijdrage graag uiterlijk op 20 augustus overmaken op: IBAN NL38 TRIO 0390 3779 88 t.n.v. F. van der Elst.

Hopelijk zien we nog meer deelnemers dan vorig jaar aan de start verschijnen!